

Eva Michorová

Nevíte, kdo mě zabil?

Eva Michorová
Nevíte, kdo mě zabil?

Eroika

Eva Michorová

Nevíte, kdo mě zabil?

Eroika

© Eva Michorová, 2009

© Eroika, 2009

ISBN 978-80-86337-85-2

Kapitola první

Zvuk mobilního telefonu působil na hřbitově nemístně. Ne, nemístně je slabé slovo. Působil neuvěřitelně nemístně. Ke všemu byly Velikonoce, a tak se jí do hlavy v první vteřině vetřela šílená myšlenka, zda nezvoní někdo zezdola. Ne snad přímo Kristus, ale... Rozverný zvuk sílil. Netryskal z hrobu, dral se z její brašny. Zoufale v ní hrabala a zároveň se provinile rozhlížela kolem, přičemž se její oči setkaly s vytřeštěnýma očima jedné babičky, takové té klasické, v šátku, v typické obuvi a s typickou taštičkou. Babička se dívala vyčítavě a vrtěla hlavou. Kristina se snažila vypadat jako ztělesněná omluva, a to za pomoci krčení ramen, zvedání obočí, máchání rukama a bezmocného vzdychání. Sedla si na hrob a stiskla tlačítko telefonu. Nebyl to Kristus, byl to hostinský Chládek. Hlasem poznamenaným kouřením čtyřiceti a více cigaret denně řekl: „Jste to vy, že jo? Tak už je to tady zase.“

„Už zase?“ řekla Kristina.

„Jo. Už zase.“

Chvíli ponuře mlčeli a ve sluchátku to šustilo. Jinak ticho. Mlčely i zvony. Na Velký pátek letí všechny zvony do Říma. Až do vzkříšení nesmí žádný z nich vydat ani hlásku. Kristině mluvit nikdo nezakázal, ale i tak nevěděla, co by v této překerní situaci řekla. Dole spali její předkové a ona se před nimi styděla. Co si pomyslí, pokud ten telefonický rozhovor slyší? Pomyslí si, že je Kristina můra s vygumovaným mozkiem.

„Helejte, paninko,“ už méně zlověstně se ozval hostinský, „já ho šoupnu do kumbálu jako dycky. Protože co s ním jinýho? Vyspí se z nejhoršího a ráno bude jako novejš. Koukněte, mně jde spíš o tu sekyru.“

„Kolik?“ šeptla a přejela očima po jménech předků vytesaných do kamene. Když restauratér vyslovil onu částku, dostala chuť taky si k nim lehnout.

„Tolik?“ vydechla.

„No je to dost,“ připustil hlas vycházející z mobilního telefonu. „Helejte, ale copak já ho nutím, aby tady tak strašně chlastal? To já mu taky někdy řeknu: Brzdi, kamaráde, brzdi, máš dost. Ale myslíte, paninko, že poslechne? Myslíte, že zabrzdí?“

„Myslím, že nezabrzdí.“

„No tak vidíte. Že mi rozumíte. Že ho znáte. Šoupnu ho do ajnclíku. Ale jak říkám, jo? Škodnej bych byl nerad. Moc nerad bych byl škodnej.“

Rozhovor skončil. Opřela se o náhrobek. Jestli to ti mrtví vážně slyšeli, tak maj celej den zkaženej. A přitom je tak krásně. Slunce hází na krchov zlata plné hrsti. Vítr neporáží vázy, je úplně bezvětrí. I tak zatížila Kristina vázu kamínky. Zářily z ní umělé kopretiny, umělé na první pohled. Za sklem petrolejky blikalo světýlko. Děda umřel v šestaosmdesátém. Opil se pravidelně jednou za rok, o poslední leč. Traktorista, který ho při této příležitosti vozil do hájovny, jezdíval těch posledních pár desítek metrů se zhaslým motorem, aby nevzbudil babičku. Byl to traktorista-džentlmen.

Vstala z hrobu, v dlaních svírajíc dvě staré vyhořelé svíčky, střepy předchozí vázy a loňské umělé růže teď už neurčitě barvy. Tiše pravila směrem k drahým zesnulým: „Copak jsem mohla tušit, že si беру kořalu?“

Nebud' smutná, Kristinko, řekl děda.

Bylas tak mladá, Tiničko, řekla babička.

„Tak to už nejsem,“ řekla Kristina.

Hrob mlčel, zvony mlčely, střepy a kytky jí padaly z rukou. Všechno to znovu posbírala a odnesla na hromadu, kam se to házelo odjakživa a která ji vždycky fascinovala, neboť sestávala z povadlých věnců, smrkových větví, starých květin, pučlých váz a mrtvých světýlek, a Kristina občas mívala chuť vyškrábat se nahoru na hřbitovní zeď a skočit do té hromady výstavní šipku (byla by to její první výstavní šipka v životě) a už tam zůstat, navždycky tiše spočívat mezi předměty, které

nesměly zůstat dokonce ani na hrobech. Dokonce ani na hrobech ne.

„Psychiatra!“ řekl obvodní doktor Jasný, když mu seděla v ordinaci se sklopenou hlavou a se slzavýma očima zabořenýma do linolea si hrála s prsty, až to lupalo. „Vy nepotřebujete psychologa, paní Rampová. Ve vašem případě je psycholog úplně nanic. Potřebujete psychiatra, paní Rampová. Souhlasíte se mnou?“

„Souhlasím,“ zamumlala zkroušeně. Slzy z očí jí tekly úplně nekontrolovaně, hbitě vyhrabala a nasadila obrovské sluneční brýle, čímž dosáhla tragikomického vzezření zhrouťivšího se mafiánského kmotra. Možná by se měla vyhýbat depresivním prostředím, jenomže jak by jen mohla bez povšimnutí minout svůj nejoblíbenější krchov, kam si ostatně odedávna chodila pokecat s drahými zesnulými? Kus dál leží prastrýc, s tím se dobře kecalo vždycky, a teď, co umřel, taky. Když byla Kristina v pubertě, vysmíval se jí tím způsobem, že k ní přistoupil a tak dramaticky, že to téměř až připomnělo přízračný televizní pořad *Nedělní chvílka poezie*, pravil, nebo spíše zařval: „Na pařezu sedím, do dálky hledím. Do dálky hledím! Na pařezu sedím!“

„A na tom pařezu sedím furt, strejdo,“ podotkla Kristina směrem k náhrobku. „Akorát že tolik nehledím do té dálky.“

Protože jsi husa pitomá, nemilosrdně poznamenal rov.

Mobilní telefon zazvonil znovu. Kristina hrůzou zavřela oči. Ochromena veselým zvukem okamžik nedokázala udělat vůbec nic a od hrobu rodiny Modrákovy, kde monstrózní chlap v teplákách obnovoval písmo, se užasle ozvalo: „Hergot, ona to nevypne a nevypne. Paní, tohle je hřbitov. Hřbitov! Ne dispečink!“

Kristina zdrhala těžkými tepanými dveřmi ven z hájemství mrtvých, vyšplhala na svah nad hřbitovem, a tak se jí otevřel ten bolestně známý pohled na řeku, trať, kemp, na louky a les za řekou, zase už si vzpomněla, jak kdysi komusi řekla: Jsem víla tohoto kraje. Byla v pubertě, tím se to vysvětluje.

„Psychiatrie!“ volal ženský hlas do telefonu.

„Tady psychiatrie, haló! Sestra Vilímková u telefonu! Haló! Paní Rampová?“

„Tady Rampová,“ řekla Kristina.

„Měli jsme na záznamníku váš vzkaz. Ale my vás teď nemůžeme objednat, paní Rampová. Máme plno, víte?“

„Plno?“ divila se. Ačkoli nebylo čemu se divit. Bláznů přibývá. Samotná skutečnost, že už i na hřbitově lze telefonovat, může posloužit jako prosté vysvětlení toho, proč je na psychiatrii plno.

„Ale já chci k vám,“ pravila odbojně. „Mně vás doporučil doktor Jasný. Chci k vám.“

Hlas zdravotní sestry byl laskavý, tichý, uklidňující: „Milá paní... jak se jmenujete křestním jménem?“

„Kristina.“

„Milá paní Kristýno...“

„Promiňte, ale já nejsem Kristýna. Jsem Kristina.“

„Aha. Takže. Paní Kristino... Řekla jsem to teď správně?“

„Úplně správně.“

„Takže. Paní Kristino. Dobře mě poslouchejte, ano? Já vás mohu objednat až za čtrnáct dní. A čtrnáct dní je dlouhá doba, že? Chápete mě, vidíte?“

„Ne,“ řekla Kristina popravdě. „Proč dlouhá doba?“

„Na záznamníku,“ pravila zdravotnice zlověstně pomalu, „hovoříte o depresivních stavech. To je zlá věc. Takové depresivní stavy mohou vést i... Jak dlouho to trvá, déle než šest neděl?“

„Asi tak dvacet let,“ odpověděla poslušně.

Ticho. Seděla nad hřbitovem a dívala se na kříže a na řeku.

Jednou tady taky bude spát. *Já půjdu tam, kam všechna pokolení odešla, a lesy budou dále v slunci snít a řeky tiše plout za svitu jasných hvězd...* To měla babička na parte.

„Líbí se vám na světě, paní Rampová?“ Istitivě se tázal mobilní telefon.

„Moc,“ odušila okouzleně.
„Tak přijdete za čtrnáct dní.“

V Říši dobra se právě odehrávalo další smutné dějství oné nekonečné pimprlové komedie, tím smutnější, že Kristina byla její trapnou součástí. Jednou z nekonečně přiblblých loutek.

Ačkoli vlastně nemusela. Stala se její trapnou součástí ze slušnosti, která bývá (mylně?) považována za slabost. Usmívala se ze všech ochabujících sil a působila jako figurína uhnětená z vosku, žlutá a neskutečná.

Ale rozhodně nebyla sama, kdo tady vzbuzoval ten dojem. I sama Říše dobra byla neskutečná. Umělý svět stvořený z iluzí a domněnek, kde otcem každé myšlenky bylo přání. Rozuměj nádherný cvokhaus.

Za duchovního otce (matku) Říše dobra se považovala Danuše Rampová, která se trochu podobala populárnímu ještěru ze skotského jezera Loch Ness. Říše dobra byl v podstatě úplně normální barák, ovšem hezčí a výstavnější, než je v kraji zvykem. Proč se mu všeobecně říkalo Říše dobra? Říše dobra se mu všeobecně říkalo proto, že Danuše Rampová k sobě vpouštěla jen dobro a nic jiného. Ámen, z kostela spad kámen. Zdá se, že si myslíte, že něco takového není možné. To se ovšem hluboce mýlíte.

„Mám tak ráda, když je o Velikonocích pěkné počasí,“ prohodila s úsměvem Danuše Rampová.

„Je to milé,“ řekla s úsměvem Kristina.

„To tedy ano!“ rozesmála se Rampová. „Je tak nádherně. Travička se zelená. Letos všechno pokvete dříve. *Diž* jsem byla malá, chlapani vyřezávali písťaličky.“

„Dneska kouřej trávu,“ poznamenal její syn Dušan.

„Ach, ty smíšku,“ šťastně se rozesmála. „Je tak vtipný, Kristino, že?“

„Velice vtipný.“

Tu však Rampová zvažněla, i když nikoli nadlouho: „Měla

by sis toho víc vážit, Kristino,“ pravila naléhavě. „Představ si, kdybys žila s morousem. Nebo s nějakým takovým tím... nedejbože... bankovním úředníkem!“ Její smích připomínal zvonkohru. Opravdu vypadala jako lochneska: černá, s dlouhým krkem a záludnými, pichlavými očima. Pokud se v příštím životě vdám (řekla si Kristina), vezmu si dobře situovaného bankovního úředníka, který nebude mít vůbec žádnou matku a vůbec žádné příbuzné. Bude jako postava ze hry Oscara Wilda: ubohý sirotek, jehož před lety našli v příruční brašně na nádraží Victoria (nástupiště k Brightonu).

„Ale je bleďý. Hochu, ty jsi bleďý! A zelený! Jsi přepracovaný!“ vyčítavě zvolala Rampová.

„To nebude tak zlé,“ ozvala se Kristina tichým, bezbarvým, leč pevným hlasem. „Včera skončil v bezvědomí, musel přenocovat v hospodě. Hostinský říkal, že tam dluží pět tisíc.“

Uplynulo půl vteřiny a z tchyně vytryskl gejzír jasného, téměř až dívčího smíchu. „Tedy, vy dva jste se hledali,“ zalýkala se.

„Vy jste ale povedená dvojice. Takové dvě veselé kopy, že? Už na vaší svatbě všichni vaši kamarádi říkali, jak se k sobě hodíte. Jedna z nich, ta Mařenka nebo Madlenka nebo jak se jmenovala, ta za mnou přímo uháněla, až se jí hlavička třásla, a volala za mnou: Paní Rampová, paní Rampová, to se nevidí, aby se dva lidi k sobě takhle hodili. To je pěkné. Není to pěkné? Velice mě to dojalo. Jak za mnou běžela. Aby mi to řekla. Takovou roztomilou věc. Byla jsem z toho úplně, úplně...“ S dojetím si otřela oči.

„Nandavej, matko,“ zahuhlal její muž. „Moc ti to mluví. Máme hlad.“

„A to je celej náš tatínek, tohleto,“ zasmála se Rampová a oči se jí zaleskly svatou velikonoční radostí. „To je celej on. Ten vidí jenom ten žvanec, jen ten žvanec. *Diž* jsem byla malá, vždycky jsem si představovala, jaké to bude, až budu velká. Až budu mít velikou a šťastnou rodinu. Tak teď ji mám. Mám ji. Rodina je to nejkrásnější. Rodina musí být v pohodě. A to je

na tom to nejpěknější. Ta pohoda. *Diž* jsem byla malá, měli jsme doma taky pohodu. Tak jsem se ji rozhodla přinést i do svojí rodiny. Tu pohodu. A to se mi povedlo. Taky jsem koupila kuřátka. *Diž* jsou Velikonoce, tak jsem koupila kuřátka.“

„Ježíšikriste, matko, už nandavej!“ zařval Rampa.

Jasně žlutá umělohmotná kuřátka s červenými zobáčky a křivýma černýma nohama na Kristinu zírala během slavnostního oběda a Kristina pocítila (a bohužel potlačila) silné nutkání rozbít jim červené zobáčky. Ostatně Říše dobra překypovala nejrůznějšími drobnostkami. Barák úpěl pod diktaturou zbytečného balastu, tvořeného celými šiky váziček, dóziček, hrnečků, sošek a figurek, horami květin umělých, sušených i všelikams nakreslených, natištěných či vyšitých, a skupinkami děsivých suvenýrů z cest, škeblí s žertovnými nápisy a dalších nepopsatelných krámů, tudíž bylo někdy až nemožné zbavit se utkvělé představy, že se ty šunty jednoho dne domluví a se strašlivým Urrrááá! zaútočí jako Ptáci od Hitchcocka. Povede je přerostlý fikus a ofenzivu zahájí tím, že zmlátí Kristinu svými houževnatými zelenými listy.

„Kristino, tobě to nechutná?“

„Je to vynikající.“

„Ba ne, ty se v tom nimráš,“ nespokojeně konstatovala Rampová. „Nejsi... doufám... nejsi přece... Proboha!“

Příbor jí vypadl z rukou a s cinknutím spočinul na zářivě žlutém ubruse, kde se pásli spokojení bílí beránci. Opření o lípy zde postávali pasácci a vyřezávali píšťaličky. U nohou jim tekla potůček modrý jako luční zvonky, Kristina bezmála slyšela jeho jásavé zurčení.

„Tak co je zas, matko?“ zařval Rampa. „Ježíš, to jsem se lek!“

Rampová se třásla a lapala po dechu.

„Kristinko,“ vyrazila ze sebe po chvíli zjevných fyzických i duševních muk, „ty přece jíš maso, nebo ne? Ty přece nejsi –? Že ne? No to by bylo zlé! Kdybys byla!“

Její manžel Adolf Rampa vzhlédl od pečeně a rozkřikl se:

„Každý ví, že člověk je všežravec! Odjakživa přece! A kdo není všežravec, to je u mě pitomec!“

„No samozřejmě, tatínek má pravdu.“ Rampová láskyplně pohlédla na svého muže. „Maso je zdravé. Jsou tam látky. Důležité látky. Ve vepřovém mase jsou důležité látky.“

„Vepřový je nejzdravější!“ zařval Rampa. „Kdo nejí vepřový, to je u mě blbec!“

„Tatínek má pravdu,“ mínila Rampová. „Člověk má jíst, na co má chuť. Tělo si samo řekne, na co má chuť. Jestli už, Kristino, nemůžeš, tak to nech. My tady s tatínkem nikoho do ničeho nenutíme. My jsme demokratická domácnost. *Diž* jsem byla malá, tak... tak můj tatínek... nebyl takový... nebyl takový demokrat. Ale já jsem se z toho poučila a já tedy jsem. Demokratická. Jsem taková jako... jako vnímavá. Do každého se dokážu vcítit. Já jsem ti vlastně psycholog. Mně se lidé u nás ve fabrice někdy až svěřují. I mladí. Mladí především. Protože vědí, že já si na ně ten čas udělám, že je vyslechnu a pochopím. A že jim správně poradím. Jsem takový jako lidový psycholog.“ Stříbrně se zasmála.

„Co budete pít?“ zahřměl Rampa. „Matka se nám rozovídala a ani by nenabídla nic k pití. Máme tady vodečku, fernetka, koňáček, vizourka, vínečko červené i bílé, plzničku, krušovice, budvárek, gambrinus...“

„Minerálku?“ navrhla Kristina.

„Minerálku!“ zařehtal Rampa. „Slyšels, Dušane? Prej minerálku! Jsme snad nějaký zatracený sodovkáři? Nebo malí haranti?“

„Dětství mi snad, tati, ani nepřipomínej,“ ozval se Dušan Rampa. „Dětství je úplně na pytel, děti nemůžou chlastat a kouřit.“

Danuše Rampová se upřímně rozesmála: „Tady je ale veselo! Tady v té domácnosti je od rána do večera tak veselo! Samí smíškové, všude samí smíškové. A tak to má být. Tak to mám ráda.“

Pak s pohledem z okna: „A to štěstí na počasí, jaké jsme

letos měli. Takové slunné Velikonoce. Já mám tak ráda tuhle tu pohodu. Jak jsme se tady krásně sešli. Rodina se má scházet. Od toho jsme rodina. Abychom se scházeli.“ Do tváře se jí nastěhoval klid a pokoj. Vypadala jako lochneska z nedělní školy. Vyrůstala mezi těžkými pijany, upil se jí dědeček, otec, oba otčímové, oba strýcové, a dokonce i babička a teta, která se jmenovala Gertruda a propila dvě chaty. Tomuto evidentnímu rodovému prokletí čelila Danuše Rampová tím, že si vytvořila cosi jako náhradní realitu, kam se jednoho dne zamkla a zůstala tam zamčená. Svatojanský brouček jí k tomu svítil lucerničkou a potvůrka cvrček dojemně vrzal na housličky. Rampová byla přesně ten typ člověka, který na sdělení, že Hitler je už zase v Praze, reaguje slovy: „Proboha, chci dělat vdolky, a jako naschvál došlo mlíko!“

Ernina svatba byl zázrak. Živá duše by neuvěřila, že se Erna vdá. Její sňatek jistojistě překvapil i samotného pánbíčka: Ernu zkonstruoval jako objekt téměř zaručeného staropanenství, jenž s největší pravděpodobností vstoupí mezi Jeptišky společenství Panny Marie a bude sloužit Jemu. No ale to se seknul. Erna přelstila i Jeho a ještě jako ani ne třicetiletá se dostala pod čepec. Jak to dokázala? Jak to ta malá stodesetikilová zrzka dokázala, když tomu nikdo z jejího okolí nevěřil, a dokonce i její vlastní babička se vyjádřila v tom smyslu, že holku si halt žádněj neveme, leda slepec a ještě k tomu prostoduchej, ale na takovýho zas nikdo není zvědavej, možná ani Erna.

Avšak Erna byla chytrá, chytřejší, než si všichni mysleli. Diskotéky (pro starší) vymetala s kamarádkou Barbie. K jejich stolečku se zpravidla hned vrhli dva mladíci. Ten smělejší a energičtější si rychle někam odtáhl Barbínu. Na druhého mládence, přirozeně vyděšeného k smrti, zbyla Erna. Pochopitelně že se nebožáci, na které se pověsila Erna, zpravidla ihned spasili útekem, no ale jednou jeden trouba neutekl. A toho si teď zářící Erna vedla k oltáři. Byl to její slavný den, ale padl na něj stín.

Erna nechtěla velkou svatbu. Nesmírně se bála výdajů. Bývala by nejraději jen hlesla ano, poděkovala se novým příjmením a mazala hákovat do rachoty, což se ovšem setkalos s hlubokým nepochopením. Příbuzní toužili juchat na svatbě, a Erna se tolik bála výdajů, až se jí svíral žaludek a srdce usedalo. Stín zbytečného vyhazování peněz padal na její svatební den jako pochmurná Fénixova křídla. Svatba v dnešní době! Kdyby to bylo alespoň za komoušů, to prosím, to by bylo něco jiného. To byly jinačí ceny. Nižší, nesrovnatelně nižší. Dnes se v restauraci jenom podíváš na sodovku, a už abys tvrdě solil.

Protože však s myšlenkou čistě formální svatby (odkejvat-podepsat-vypadnout) neuspěla, operativně se rozhodla pro variantu svatby úsporné. Bylo nabíledni, že vydrřiduší příbuzní pojmu veselku jako příležitost zadarmo se najíst a napít. Svatby jsou tak odnepaměti pojímány. To je zlé. Těž s oblečením je to zlé, zejména pak okolo oděvu nevěsty bývá zvykem dělat zbytečné haló. Erna si oblékla laciný krémový kostým, který dostala předpředloni od matky Rampové k Velikonocům (aby ji nepokakal beránek). Umyla a přičísala si vlasy, nasadila matčinu hranatou krémovou čapku, obula staré světle zelené střevíce a bylo vymalováno a nestálo to ani ká. Kdepak, lidi dneska nedokážou hospodařit. Erna jo. Ale jinak nikdo. Když potom hráli Mendelssohna, do svatební síně vpochodoval smutný bledý vyděšený tuberkulózní mužík, s nímž se tam vecpalo cosi neuvěřitelně hřmotného v krémovém kostýmu pořízeném u vietnamských prodejců, a z místa, kde seděla Danuše Rampová, se dojatě ozvalo: „Takový krásný pár!“ Pak už Rampová nemohla samým dojetím mluvit a chvíli jen tak beze slov plakala do kapesníku, neboť vdávala dceru. Starý Rampa neplakal. Byl zmatený. Pochopitelně že už něco vypil, ale i kdyby byl střízlivý jako pondělní ráno, i v tom případě by mu na této svatbě cosi nesesedlo. Patrně nevěsta. Píchlo ho u srdce. S nevěstou bylo něco v nepořádku. Náhle se mu rozsvítilo: Proč má holka hadry od Vietnamců? Proč nemá svatební šaty? Takový ty bílý, nevěsty to běžně mívaj na sobě.

Po spěšném obřadu (oddávající úředník vypadal, jako by spatřil ducha) se společnost odebrala do podniku připomínajícího nádražní bufet, kde skutečně seděly všechny ty existence, které by člověk v takovém lokále očekával, a mezi nimi (i když, pravda, u jiného stolu) se odehrávala svatební hostina. Ze všeho nejdřív nevěsta vyhnala předem objednanou kapelu, protože jich oproti původní domluvě přišlo o jednoho více, a chtěli tudíž dvě kila navrch. Otázku, kdo tedy bude na veselce hrát, promptně vyřešili přítomní bufetáči. Přinesli harmoniku a vozembouch a zpívali oplzlé písničky, dokonce tak oplzlé, až je museli svatební hosté okřiknout slovy: „Nechte toho, jsou tady děti!“ Jedl se guláš uvařený v prádelním hrnci a jako zákusek se podávaly slané brambůrky, pivo a rum.

„Jak se ti tady líbí, Kristino?“ úplně vážně se ptala nevěsta Erna.

„Je to tu pěkné,“ vyrazila ze sebe Kristina, jíž před minutou jeden ze stálých hostů podniku (Krvavej Freddy) šeptal, že každéj prej ví, že maso bere zdejší hostinský od rasa. Tedy ne že bych byla snob (řekla si v duchu Kristina), snob tedy určitě nejsem, ale... Popošla k oknu a vytřeštila oči na koleje. Byl to fakt nádražní bufet.

Kapitola druhá

Tehdy (asi tak před dvaceti lety) hořely na stráni nad řekou ohně a hudební skupina Smokie zpívala z kazetového magnetofonu sugestivní píseň *I'll meet you at midnight*. Kristina ležela v trávě a nahoře nad ní se honily tmavnoucí mraky. Den šel pomalu spát. Večer voněl materiďdouškou a byl teplý jako prošívaná deka. Vedle Kristiny ležela její nejlepší kamarádka Lada Řeháková, rovněž zírala do oblak a poslouchala nářez od Smokie. Obě dívky sužoval tentýž problém: obě chodily se dvěma hochy. Kristinini hoši se jmenovali Michal a Jiří, hoši Řehákové se jmenovali Bohuš a Tomáš. Dívky se

uchylovaly k častým konzultacím, neboť si připadaly nastalou choulostivou situací zahnané do kouta. Jak ty krysy.

„Hele, já je mám asi ráda voba,“ nahlas přemýšlela Řeháková, žvýkajíc. „Nemáš taky ten pocit? Že je máš voba úplně stejně ráda?“

„Já ti nevím,“ po pravdě odtušila Kristina, žvýkajíc. „Jsem celá taková zmatená.“

„Ale měly bysme mít fakt každá jenom jednoho,“ přemítala Řeháková do dunění hudby. „Jinak v tom budeme mít čím dál větší bordel. Hele, nepřipadá ti ten život nějaký takovej zbytečně moc složitý?“

„Já ho těžko zjednoduším,“ huhlala Kristina. „A proč vlastně mám mít jenom jednoho? Dyť mně se líbí každý.“

Řeháková zvedla hlavu s vykulenýma očima a opřela si ji o loket: „Počkej, jak, každé?“

„No každé,“ vysvětlila Kristina s pokrčením ramen. „Každéj má svý kouzlo, ne?“

„Brzdi, hele,“ radila Řeháková. „Brzdi, nebo se zblázníš.“

„To bych fakt nerada,“ připustila Kristina. „Jsem šíleně zamilovaná, to je jistý. Ale nevím přesně, do koho. Jiřího znám dýl, o hodně dýl. Právě že ho tak znám. Někdy mám pocit, že už mě ničím nepřekvapí. Jako je s ním legrace, to jo, ale nudná. Profláknutá. Je to zvyk. Taky už se známe dva měsíce, vid'. Ale Michal, to je živel. Novej. Zajímavej.“

„Koukaj z toho akorát maléry,“ mínila Řeháková. „Hele, dívej, mám husí kůži jak angrešt. Vidiš? Teďkonc má přijet autobusem Bohuš. Tak proč mám zase ten utkvělej pocit, že tam bude číhat Tomáš?“

„Asi jseš zbytečně přecitlivělá,“ soudila Kristina.

Sbalily ztichlý magič a couraly se dolů do vsi, k autobusové zastávce situované naproti řeznictví. V dálce se unaveně vlekl autobus přivázející do vesnice kromě jiných cestujících také Bohuše, nového nápadníka Lady Řehákové. Přímou na autobusové zastávce hlídkoval Tomáš, starý nápadník Lady Řehákové.

„Kristeježíši!“ sykla bledá Řeháková. „Já to věděla! Já to tušila! Já to říkala!“

„Fakt se ti to trochu vymklo,“ šeptala bledá Kristina.

Bledý Tomáš došel až k Ladě Řehákové, ušklíbl se a řekl: „Ahoj, Lado, ty tady na někoho čekáš? Můžeme čekat spolu. Já mám času dost.“ Řeháková nedokázala pohnout bezkrevnými rty. Kristina byla taky jako pěna. Všichni tři bez hlesu zírali na blížící se ošklivý špinavý autobus, který s chrastěním, šustěním, skřípěním, úpěním a kvílením zběsile brzdil.

„Kéž by tam nebyl,“ šeptala si sama pro sebe nebohá Řeháková. Ale byl tam. Elegantně vystoupil, vysoký, hezký, v džínách z Tuzexu.

„Bože, to je trapas, to je trapas!“ hučela Řeháková. Pocit, že je má oba úplně stejně ráda, odrazil od břehu jako Titanic a pomalu a zřetelně odplouval. Její srdce patřilo Bohušovi, Tomáš byl passé, dvojka, béčko náležící na smetiště dějin. Akorát že jí ho bylo děsně líto. Dlouho spolu chodili, celé tři měsíce, a platili za už poměrně vážnou známost. Teď byli oba bílí jako stěna.

„A-ahoj Bohuši,“ blekotala Řeháková. „J-já jsem tady zrovna ná-hodou s Tomášem. Tome, to-hle je Bohuš, můj nový... můj nový... nový kamarád.“

„Buď zdrav, nový kamaráde,“ řekl Tomáš.

„Ty buď zdrav,“ odpověděl Bohuš. Dodal: „Starý kamaráde.“

Kristinu zajímalo, kdy si dají po hubě. Zatím to nevypadalo. Loudali se k hospodě, první bíloželená Řeháková, potom hubeňoučkový Tomáš s rukama v kapsách, za ním fešák Bohuš, průvod uzavírala Kristina marně se pokoušející udělat bublinu prostřednictvím žvýkačky Pedro. Bubliny jí nikdy nešly, a navíc se tvrdilo, že z pedra to prej nejde nikomu.

Hospodě se dřív říkalo Na Rafandě, údajně kvůli tomu, že se její někdejší majitelé v jednom kuse rafali. Nynější hostinský žil zřejmě v poněkud harmoničtějším vztahu, a tak podnik přejmenoval na hostinec V Zátíší. Dole pod hospodou šplou-

chala řeka. Občas vyskočila ryba. Ve vrbičkách si hrál vítr. Na oblohu se vyškrábal strejda měsíc a vejral.

Kristina si sedla na zábradlí a koukala do vody. Z vody na ni jukal měsíc. Kluci šli koupit pivo. Za chvíli se vrátili s püllitry a dvěma flaškami vína navrch. Na terase se rozsvítily barevné žárovičky. V dálce byl vidět splav a na něm stála Viktorka nebo víla nebo obyčejná holka, štíhlá k zbláznění. Otevřela se flaška, kterou ovšem k neuvěření rychle vysála Řeháková, a tak se otevřela druhá. Kristina uslyšela houkat noční vlak a po chvíli už kráčeli cestičkou od nádraží oba její hoši, Michal i Jiří. Zatím se neznali. Rozčilením překousla cigáro.

„A-ahoj Jiří,“ hlesla. „J-jak to? Co ty tady? To je ale to... překvapení.“

„No řek jsem si, že se mrknu, jak trávíš večery.“

„No h-hezky. Celkem si nestěžuju. Docela to... ujde. Hele, tady to je Michal, můj nový... můj nový kamarád.“

Dívali se na sebe jako kohouti. Poslala je koupit pivo a sama vydatně pomohla Řehákové s tou druhou flaškou. Pak už ani nemohly mluvit, jenom tak blábolily, kouřily cigaretu za cigaretou a bezmocně sledovaly, jak se všichni ti jejich hoši svorně kamarádí a jak spolu zpívají a pijí. „Tak člověk si dělá výčitky jako blbec, a z nich jsou nakonec pokrevní bratři,“ nechápavě poznamenala Řeháková a pak se rozškytala a dlouho to nemohla zastavit.

„Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsi zodpovědný za svou růži...“

„Jsem zodpovědný za svou růži...“ opakoval malý princ, aby si to zapamatoval.

Tady u toho vždycky brečela. Ačkoli dřív to bylo lepší, dřív brečela, jenom když to četla, ale v poslední době stačilo, aby si na to jen vzpomněla, a už se proměnila v slzavé údolí. Teď jí ještě vytanulo ono: *Znám jednu květinu... myslím, že si mě ochočila... a už lovila kapesník.*

„Co ti zase je, Kristino?“ ozvalo se hlasem prozrazujícím, že jeho majitelka Danuše Rampová o sobě ví, že její trpělivost nemá hranic, a je na to patřičně hrdá. Kristina si otřela oči a rozhlédla se kolem sebe pohledem, který se beze slov ptal: Co sem vlastně krucifix lezu, to je zas nějakej zkurvenej svátek nebo co? Zaznamenala stále se zvětšující propast mezi tím, co říkala nahlas, a mezi obludným žargonem, v němž přemýšlela, a nahlas řekla: „Není mi vůbec nic. Jídlo je skutečně výborné.“

„Kafe si dáte až večer!“ zařval Rampa.

„Myslela jsem, že jim teď dám kafičko a dortíček,“ tiše namítla Rampová.

„Nic takovýho! Jsou přežraný! Kafe až večer!“

„Tatínek má pravdu. Tak co je s tebou, Kristino? Podívej, já ti tedy něco řeknu, ano? Něco ti řeknu. Neber si to ve zlém, ale... Za všechno může tvůj otec!“

„Cože?“

„No samozřejmě. To on tě tak strašně rozmazlil. Nikdy jsi neměla žádné povin –“

„Matko, dej s tím pokoj!“ zařval Rampa. „Teďka tady bude rozmazávat blbosti. K čemu je to dobrý? Bude fotbal, za chvíli.“

„Tatínek má pravdu. Děti! Jak se vám líbila ta nádherná svatba? Ta byla! Co?“

„Opravdu hezká svatba,“ tiše přisvědčil její syn Dušan a vydal se do ledničky hledat (a najít) rum. Když vypil rychle za sebou tři panáky, matka od něj odvrátila oči a řekla: „Taková nádherná svatba. Panebože, jak já byla na tu naši Erničku pyšná. Víte, co mi řekl trafikant? A to je nějaký znalec ženské krásy. Řekl mi: Vy jste vypravovali svatbu, že ano, paní Rampová? Já vám něco řeknu, paní Rampová. Řeknu vám: ta nevěsta byla ale krásná!“

To si z ní Kerlěš dělal prdel (uvědomila si Kristina). Trafikant Kerlěš byl liška podšitá a Rampová se stávala častým terčem jeho vtipů, aniž to přirozeně jakkoli tušila.

„Jenom mě, Kristino, mrzí,“ pokračovala Rampová, „že jste dali Lucince ty bílé střevíčky. Měla ten páseček po stranách už takový trošičku ošoupaný.“

Kristina se několikrát nadechla. Rampová dokázala velkoryse přehlédnout, že si více než stokilová malá rezavá nevěsta oblékla svatební kostým od vietnamského stánkaře a na hlavu nasadila tralalák z matějské pouti, ale odřený dívčí páseček zaregistrovala. Zatímco poctivě aplikovala nádech a výdech, Rampa zařval:

„Nemaj halt na nový botičky peníze. Tak je to. Protože se málo snažej. Válej se doma jako mrchy. Jiný maj hospodu nebo benzinovou pumpu. Ale voni? Podívej se na Bědu. Sto tisíc měsíčně si u tý benzínky vydělá. To je u mě borec. Neví, co s prachama, už neví, kam je strkat. Chudák neví, kam jet na dovolenou. Protože už všude byl! Ale náš kluk? Žebrota!“

„Co to říkáš, tatínku?“ vyjekla Rampová. „Chudák náš hoch dře do úmoru v té agentuře.“

„Musí se víc snažit!“ zařval Rampa. „A teďka držte zobáky! Bude fotbal!“

„Tatínek má pravdu,“ řekla Rampová.

„Vždycky mám pravdu,“ zahučel nepřátelsky. „A řeknu ti, matko, s tou svatbou něco nebylo v pořádku.“

Rampová upustila růži, kterou nesla do vázy. Dušanovi upadla zátka od rumu a okamžik se kutálela po linoleu. Rampová vypískla jako ptáček, jehož postřelili. Rozhostilo se zoufalé ticho, do něhož Rampa nemilosrdně houkl: „Erna měla nejdřív zhubnout o sedmdesát kilo, a pak teprv se hnát do veselky. Takhle z toho byl kabaret. Taky měla mít svatební šaty, a né věci k táboráku.“

Pustil televizi, kde běžela jakási osvětová zdravotní chvilka. Kožený hlas vážně řekl: „Mladí lidé, vyzývám vás: najděte si přátele, kteří nefetují.“

„Je to dobrý, moji přátelé jenom chlastaj,“ odpověděl Dušan Rampa.

„I-hi-hi-hi!“ udělala Danuše Rampová.

Je váš partner dobrý milenec? stálo psáno obrovským, do očí bijícím písmem na titulní straně jednoho z těch drahých časopisů pro ženy, tištěných na křídovém papíře. Mžourala na to bezmála nechápavě. Nikdy by si takovou tiskovinu nekoupila. Chtějí za to hříšné peníze. Přitom co to je, jen tlachání. Je váš partner dobrý milenec? Takhle o tom nepřemýšlela. Ne předtím, než to na ni zakřičel titulek ze stojanu před trafikou.

Jestli je dobrý milenec? Jak se to proboha pozná? A do jaké míry na tom záleží? Téměř do třiceti byla panna. Teď je z panny paní. O to šlo. Nevěřili, že to dokáže. Vysmívali se jí. Říkali jí Erna Mamut. Teď to mají. Nemají nic. Všechno má ona, Mamutí Erna. Vyvdala třípokojový byt, chatu na Sázavě a ženicha-jedináčka-restituenta, jehož rodině už vrátili kdeco. Dokonce i lom a sklárny, panebože, sklárny! Tolik štěstí. Jen si ho nepošlapat. Nic nepokazit. *A ty boty vždycky jdou a všechno hezké pošlapou...* křičí hlas Yvonne Přenosilové z reproduktoru nad hudebninami. Nepošlapat. Uklízet, starat se, makat, nezahálet, jak je ostatně zvyklá z domova. Předně by se mělo vymalovat a jeden z pokojů pronajmout. 3+1 je pro dva lidi zbytečně mnoho prostoru. Jeden pokoj jim může začít vydělávat teď hned. Zasmála se. Zamračila se. Kečup už za jedenáct šedesát? Ještě před čtrnácti dny stál jedenáct čtyřicet. Znechuceně sykla a vrátila červenou lahvičku do regálu. Koupí ho jinde. Nebo si ho začne vyrábět sama, tohle nebude podporovat. Desetníček k desetníčku a ejhle, je tu desetikoruna.

„Vážně nemáme kečup?“ vzdychl Milošek s hlavou v ledniče. Načež se vrátil k talíři horkých špaget a bezradně na ně hleděl.

„Kečup nepotřebujeme,“ šťastně vysvětlila Erna zabalená do obrovské gumové zástěry zdobené velkými červenými květinami, mohly to být pivoňky. „Dělám omáčku z rajskejch. Bude za minutku. Dábelsky ji opepřím, jak to máš rád. Milošku, já ti mám dneska tak skvělou náladu!“

„Jo?“

„Tak předně: sehnala jsem si třetí práci. Na víkendy, víš?“

V té nové drogerii na náměstí mě vzali. Hodí to nějakou kačku. Nejsem přece husa, co trčí o sobotách doma, když můžu něco vydělat. Neboj, vždycky ti dopředu navařím, budeš to mít v mrazáku. Popsané, aby ses v tom vyznal. Vždycky ti napíšu třeba: sobota-oběd-vepřové výpečky. Nebo: Neděle-oběd-hrachová kaše s vejcem. V tom se vyznáš, uvidíš.“

„Sýr taky nemáme?“

„Cos říkal?“

„Sýr. Na ty špagety. Taky nemáme?“

„Jo! To jsem ti zapoměla říct. Do samošky na rohu už chodit nebudeme. Jsou tam zloději. Koupila jsem buráky, k televizi, a naučtovali mi je dvakrát. Všimla jsem si toho ještě v krámě, vždycky to hned kontroluju. Taky to vždycky hned kontroluj, jestli na to nejseš zvyklej, tak si zvykni, Milošku, jo? Je to důležitý. Tak jsem na ni vlítla, na tu pokladní. Byla drzá, prej: Snad se tolik nestalo! Trošičku jsem ječela. Povídám: Ale stalo se, paní, stalo. Bůhví, kolikrát jste mě už takhle ošidila. Dneska jsem tady nakupovala naposled. Celej nákup jsem vrátila. Nechala jsem si ho proplatit do halíře. No a ten sýr právě... ten jsem tam nechala taky. Čím bysme ho nahradili? Čerstvou bazalku že bych ti tam dala? A hodně pepře, jak to máš rád. Jo a hele, Milošku, tohle jsem ti chtěla ještě říct, a to je dobrá zpráva: že jsme totiž na naší svatbě dost ušetřili. No fakt! Teďka jsem mluvila s Mráčkovou a ty vdávali holku U Bílýho kamene, nejsou to ani tři tejdny. U Bílýho kamene to znáš, ne? Žádnej extra lokál. Kafe studený, dorty volezlý, obsluha mrzutá. Víš, kolik platili? To neuhodneš. O dvacet pět tisíc sedm set víc než my! Co tomu říkáš, Milošku?“

„Já nevím, Erno.“

„Co nevíš?“

„Nevím, jestli to byl dobrej nápad.“

„Co jestli byl dobrej nápad?“

„Hostina na nádraží. Byl to dobrej nápad?“

„Proboha, Milošku. Samozřejmě že byl. Nebylo to na

nádraží, bylo to v nádražní... restauraci. Guláš byl dobřej. Navíc jsem ještě donesla chlebičky, zapomněls?“

„Jak bych mohl zapomenout na chlebičky. Na každým bylo jedno kolečko salámu.“

„Někomu se něco nelíbilo? Někdo měl řeči?“

„Ale ne. Jen trochu.“

„Kdo teda?“

„Moje matka. Říkala... a taky trochu plakala... říkala, že tak strašnou svatební hostinu ještě nikdy...“

„Tak podívej, Milošku. Naše svatební hostina byla racionální a levná. Mně se líbila. A neříkej, že byla na nádraží, to zní, jako by byla na kolejích. Salámu taky nebylo tak málo. Jedno veliký kolečko na jednom plátku vecky, to se na mě nezlob, to je ažaž. Nezapomeň, že jsem to ještě přizdobila okurkou.“

„Průhlednou. Říkali lidi.“

„Který lidi?“

„Já nevím. Taky je všechny neznám. Smáli se tý okurce a taky tomu, že jako zákusek jsme podávali utopence a že ty utopenci byly zelený a starý.“

„Co povídáš. Dobrý byly. Já měla čtyři a nebylo mi nic.“

„Strejda sněd jednoho a zvracel.“

„Zvracel, protože byl nalitej jak mraky.“

„Říkal, že strážlivej by v tom prostředí nevydržel.“

„Pro-sím-tě. To chodí na snídani do hotelu Paříž nebo co?“

„Ne, chodí do zaplivanejch pajzlů, ale tohle prej už bylo moc.“

Už několikrát (dvakrát nebo třikrát) se Kristině o Ernině svatbě zdálo a pokaždé týž sen: Ernina teta Blažena sedí na kolejích v nepopsatelně ošklivých ostře tyrkysových šatech s obrovskou tyrkysovou mašlí u pasu a otrásá se srdečným smíchem, který jí ovšem nebrání v polykání starých utopenců. Příšerná banda otrhaných snědých muzikantů k tomu hraje a zpívá: *Vyndej ho, vyndej ho, vyndej housky z pece ven...!* Na

druhé koleji sedí Erna Mamut v laciném žlutém krepdešínu, zpívá si s kapelou oplzlé songy z plna hrdla a krájí svatební makovec (z Kauflandu za 17,60, u příležitosti Dnů Kauflandu zlevněno na 15,30).

Druhá nejděsivější svatba, jakou kdy Kristina absolvovala, byla její vlastní. Přitom to byla docela hezká svatba, ve srovnání s Erninou dokonce vysloveně luxusní: bylo tam jídlo, ale i pití, byli tam normálně oblečení hosté a normálně oblečená, váhově přijatelná nevěsta, která neměla ani sto deset kilogramů, ani jasně červené vlasy a jejíž účes prozrazoval, že si těsně před obřadem skočila ke kadeřníkovi. Na hostině se svatebčané opili nikoli, aby rychle zapomněli, ale z prostého důvodu, že na svatbě se namaže každé, často bohužel i ten, kdo to má od doktora zakázáno nebo kdo původně slíbil, že bude večer rozvážet lidi. Na Kristinině svatbě bylo smutné pouze to, že nevěsta se vdávat vlastně vůbec nechtěla, a když, tak daleko později a samozřejmě za někoho zcela jiného, pokud možno diametrálně odlišného, a ženich, ten neměl o ženění uvažovat ani tehdy, ani kdykoli jindy. Nikdy.

Oddávající úředník s medailí na krku vedl řeči jako: „Před vámi je mnoho let lásky, která se dají vypočítat, předpokládáme-li, že se dožijete více než sedmdesáti let, což je věkový průměr každého, kdo se řídí zásadami zdravého způsobu života. Žijete v socialistickém státě vedeném Komunistickou stranou Československa, která vám, mladým manželům, pomůže způsobem v dřívějších dobách nepoznaným.“ Nato jim úředník daroval příručku *Návod ke štěstí*, kde se mimo jiné psalo, že manželé by měli vědět, jaké pokrmy nakupovat, v jakém množství a jak je uskladňovat. Účast obou manželů v kurzech teplé i studené kuchyně je zdrojem poučení, jehož kladné výsledky pociťují manželé po celý život. Doslova se tam psalo: *Žena si všímá oděvních doplňků svého muže a blasitě se jim obdivuje, stejně jako si všímá úpravy jeho vlasů, vousů i rukou. Také muž by měl pochopit, že manželce neimponuje, spí-li v denním prádle, místo aby dal přednost pyžamu, které sice nemá*

stejně půvaby jako noční prádlo žen, ale je hygienické a působí esteticky.

Zde se Kristina ukázala jako mimořádně tupá nevěsta. Návod ke štěstí přečetla jedním dechem, aniž však k jakémukoli štěstí došla. Možná kdyby se bývala účastnila oněch kurzů studené kuchyně, mohlo být všechno jinak. Rovněž by jí bývalo nebylo, kdyby dohlédla, aby spal Dušan v pyžamu, ale v posledních letech se zajímala především o to, zdali vůbec spí doma, ať už má na sobě cokoli. Například uválený kabát a zimní boty, s čímž by patrně autor *Návodu ke štěstí* zuřivě nesouhlasil.

Teď jeli také na svatbu. Kristina se v první řadě divila tomu, proč se svatby ještě pořádají, v druhé řadě pak faktu, proč je na ně tak často zvána právě ona, která tam vždycky jen sedí jako vejr a tupě zírá. Zřejmě je na ně zvána ze slušnosti. Řítili se po dálnici. Kristině bylo nanic. Nesnášela auta třeba jen zaparkovaná, a nejhorší ze všeho bylo v jedné z těch plechových oblud dřepět, někam se hnát a netušit, co bude za vteřinu. Zvedla oči a zamžourala na neskutečný plakát. Jakživa nic takového nespatriła. Rozesmátá dívčí tvář a slova: *Nevíte, kdo mě zabil? Do you know who murdered me?*

Víc přečíst nestačila. Otrásla se a zahučela směrem k řidiči automobilu: „Kolik toho máš v sobě?“

„Neceluj litr vína a dva panáky. Laskavě nevyváděj. Furt ty tvoje kecy! Kdo to má vydržet, ty věčný kecy? Dávám bacha, jasný?“

Nic neřekla, jen zavřela oči. V duchu si zopakovala jméno, adresu a telefonní číslo své psychiatryně. Pomohlo to jen nepatrně. Několikrát za sebou polohlasem zašeptala lékařčino jméno, jako by ji volala.

Začala se bát, že se na té svatbě zhroutí. Ženil se Dušanův kamarád Miro. Pojily je společné vzpomínky, propili totiž spolu agenturu Argo. Miro se ženil počtvrté. Ten člověk *Malého prince* buď nečetl, anebo četl a špatně pochopil. Jeho čtyři děti z předchozích tří manželství tu stály vyrovnané jako

malá vyšňořená armádička a oddaně na otce hleděly. Nevěsta byla velmi krásná a oblékla si úchvatné šaty, jejichž pouhé zapůjčení stálo deset tisíc (tady si Kristina vzpomněla na Ernu). Svatební obřad se odehrával v kostele a Kristina jej celý probřečela, hloupě Mirovi závidějíc, že zavřel své staré životy jako ohmatané knihy a klidně si otevřel další, neopotřebovaný, opojně vonící novotou, zatímco ona má strach jen třeba otočit stránku, natož zavřít knihu! Přes slzy téměř už neviděla, pohybujíc rty, jako by se modlila, ale ve skutečnosti dokola opakovala jméno své odborné lékařky. Ke všemu ji kdosi upozornil, že má kus (modrých) slavnostních šatů vzadu potrhaný a od bláta, což byla pravda, protože si ten kus omylem zavřela do dvířek auta a všimla si toho až v Praze, a tak nezbývalo než doufat, že si toho nikdo nevšimne. Všimli si toho všichni a divili se, protože potrhaných a zablácených svatebčanů bývá na svatbách pomálu.

Před přípitkem držel Dušan originální svatební řeč, v níž sentimentálně vzpomínal, jak se zde přítomným ženichem propíjeli agenturu Argo, což prokládali exkurzemi po vykřičených domech. Několik svatebních hostů na Kristinu pohlédlo, jako by ji litovalo. Kristina se mile usmívala, jako by naopak nelitovala vůbec ničeho, a naslouchala ženichově pratetě, jež tiše a procítěně vyprávěla: „Taky jsem mívala sotva padesát kilo. Jako vy. Ale teďko? Potřetí mi operovali kýlu a potřetí mi to ruplo. A jak to všechno uteklo. Než jsem se ohlídl, bylo mi pětasedmdesát.“

Po moučníku se šla Kristina mrknout ven před restauraci, kde se usadila do zahradního křesílka v prázdné předzahrádce (bylo po dešti). Zavřela oči, dýchala zhluboka a poctivě se pokoušela zbavit pocitu, že padá do hrobu. Zahradní nábytek omyla dešťová voda, ale křesílko pod lipou zůstalo jakž takž suché. Ulice byla tichá a pustá, auta hučela až někde v dálce. Ze stromů kapalo. Nikde živá duše. Připadala si jako bohyně osamělosti. Existovala kdy vůbec taková bohyně? A kdyby existovala, jakou by měla asi sochu? Vytesali by ji do kamene